

FREDNINGSVÆRDI ER

GISSELFELD

FAXE KOMMUNE

Besigtigelsesdato:	14.12.2011 og 09.03.2017
Besigtiget af:	Caspar Jørgensen og Thomas Fjelstrup Nielsen
Journalnummer:	2011-7.82.07/340-0002
Kommune:	Faxe Kommune
Adresse:	Gisselfeldvej 3-5, 4690 Haslev
Betegnelse:	Gisselfeld
Fredningsår:	1918, udvidet 2004.
Omfang:	<i>Gisselfeld, bestående af hovedbygningen (1547-75, ombygget i 1860'erne af J.D. Herholdt og 1911-15 af Martin Borch), den nordøstlige sidefløj, kaldet "Grev Knuths Hus" (1689, ombygget antageligt i 1870'erne) samt paradedrivhuset (1876 af J.D. Herholdt, ombygget 1894 af Hans J. Holm).</i>

BYGNINGSBESKRIVELSE

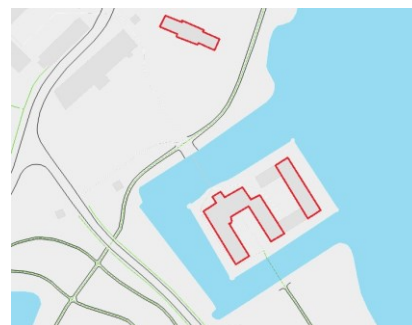
I fredningsbeskrivelsen er der ikke taget stilling til lovligheden af bygningsarbejder foretaget i ejendommen. Følgende dele af ejendommen er ikke besigtiget: Nordfløjens stueetage og første sal samt østfløjens nordlige del af stueetagen og første sal.

Gisselfeld ligger ca. 3 km. syd for Bregentved og omkring 9 km. øst for Holmegaard, som har hørt under Gisselfeld fra 1571 og Holmegaard Glasværk fra 1825, midt i det frugtbare midtsjællandske hovedgårdslandskab. Udover fæstegårde og huse samlet i landsbyer eller spredt som strøgods over Sjælland omfattede godset moser og søer, enge, skove – herunder landets første adelige dyrehave anlagt før 1671 og møller. Godset havde her ud over doms- og patronatsretten til flere af de nærliggende kirker som Vester Egede, Haslev og Ejerslev.

Den lille ø mod borgsøens nordlige bred er fortidsmindefredet, da man her har fundet ruinerne af det første Gislefaellae fra før Grevens Fejde, ligesom borgholmen hvorpå Gisselfeld ligger er fortidsmindefredet.

Gisselfeld er en af de første af den gruppe herreborge, der blev opført af højadelige efter reformationen og Grevens Fejde i 1534-36. Bygherren var i dette tilfælde rigshofmester Peder Oxe (f. 1520 - d. 1575).

Den trefløjede hovedbygning, hvis fjerde side mod syd lukkes af en mur med en gitterport, er anlagt på en rektangulær holm omgivet af grave, der antagelig fra anlæggelsen (jf. Lorenzen) har været kantet

Bygningsfredningens omfang er markeret med rødt.

med bolværker. Østligt på holmen er det såkaldte Grev Knuths Hus fra 1689 foruden to sidefløje. Den ældre avlsgård nord for holmen er ikke bevaret. Den murede staldbygning ved vejen er fra 1901, og dens ydre mur skulle have dele fra Peder Oxes forsvarsmur. Udenom holmen er der anlagt en omfattende landskabelig have, hvori ligger et paradedrivhus fra 1876 nord for hovedbygningen. Sidefløjene til Grev Knuths Hus og staldbygningen er ikke omfattet af fredningen og beskrives derfor ikke nærmere.

Den trefløjede hovedbygning fra 1547-75 med firkantet porttårn midt på nordfløjen står i grundmur af røde teglsten på en sokkel af granitkvadre og dækkes af høje, teglhængte heltage. Vestfløjen er sammenbygget med den nordlige portfløj, mens østfløjen delvis er forskudt i forhold til portfløjen, således at det meste af østfløjens gavl er fri mod nord. Fløjene er ikke muret i forbandt. Hovedbygningen har tre etager over en høj kælder med undtagelse af den østlige fløjs sydlige del. Denne del har ingen kælder, men har til gengæld en lav stueetage og en mezzaninetage under førstesalen. Førstesalen har således samme niveau i alle fløje. Der er yderligere portgennemkørsel i østfløjen. Nordfløjens portrum har et ældre stenrelief under hvælvet samt fra starten af 1900-tallet krydshvælv og sandstensportal omkring hovedindgangens dørparti. Alle hovedbygningens revleporte og -døre er flammerede og fra starten af 1900-tallet.

Kældervinduerne hviler på soklen, og vinduerne i de to hovedetager afsluttes af fladbuer. De to hovedetager adskilles af en simpel, profileret, muret gesims, som første sals vinduer hviler på. På øst- og vestfløjens ydersider samt porttårnet krager det øverste halvstokværk frem med fladbuer, der hviler på granitsten. I buerne veksler skoldehuller og skydeskår. Taggesimsen er udformet som en rundbuefrise i tegl. Alle gavle er aftrappede og dekoreret med firkantede samt rundbuede blændinger, hvori nederst er fremstående krydsmuring. Hovedbygningen har firerammede, småtopsprossede vinduer fra istandsættelserne i anden halvdel af 1800-tallet. Der er skorstenspiber i gavle og tagrygge: Tre i portfløjen, fire i vestfløjens tagryg og fire i østfløjens. Over porten i porttårnet er opsat en indskrifttavle, antagelig før 1567, der fortæller om bygherren og prydes af anernes våbenskjolde. Herover er et ældre tårnur. I borggården nordvestre hjørne er et rekonstrueret trappetårn samt i vestfløjens gårdside et mindre trappetårn med kobbertag. Begge tårne er fra Borchs restaurering i starten af 1900-tallet.

I hovedbygningen er det indre præget af historiserende ombygninger fra 1869 og 1911-15. Grundplanen er derfor kraftigt ændret flere gange, herunder adgangsforhold, trapper og rumforløb. Hovedindgangen sker i dag fra portrummet til vestdelen af nordfløjen, hvor en hall giver adgang til stueetagen og det nordvestlige trappetårn. I stueetagen er der en kort gallerigang mod

gården, mindre værelser mod parken og en repræsentativ sal i hele vestfløjens sydende. På førstesalen er i nordfløjen en korridor gang mod gården samt sove- og opholdsværelser mod nord; i vestfløjen er repræsentative stuer en-suite; og i østfløjen er en kort gang mod gården, et kontor mod nordgavlen, en gennemgående spisesal og et anretterkøkken i hele sydenden. Anden sal domineres af vægtergangene, hvorfor den omløbende korridor- og vægtergang er mod anlæggets ydre, mens der mod gården er sekundære værelser. Mod nordfløjens gavle er henholdsvis værelser og bibliotek. Tagetagen står uudnyttet med den ældre tagkonstruktion intakt, mens kælderen i nordfløjens vestlige del og vestfløjen har en korridor gang mod gården, mindre lokaler mod nord og vest samt en underføring til stueetagen i østfløjens syddel, hvor der er køkken og domestiklejlighed.

Interiøret i hovedbygningen er kendetegnet ved ældre bygningsdele og -detaljer, der stammer fra ombygninger i midten af 1800-tallet og starten af 1900-tallet. Kælderen har således generelt støbte gulve og ældre ølandsfliser fra før ombygningerne, men her er ligeledes et terrazzogulv og sort-hvide fliser. Stueetagen og første sal har overvejende ældre parketgulve med sildeben og diagonallagte kvadrater samt flisegulv i forhallen, som givetvis er fra starten af 1900-tallet. På anden sal er i gangen korkgulv, mens der i værelserne er ældre bræddegulve, som er malede, lakerede eller nyligt afslebne og skurede. Dørene er én- og tofløjede fyldingsdøre fra ombygningerne med indstukne hængsler fra 1860'erne og døre med hamborghængler fra starten af 1900-tallet. Herunder hører førstesalens flere dobbeltdøre med forgyldning og kraftigt forkrøppede gerichter. Stueetagen og første sal har lysningspaneler, stueetagens sydlige stue har høje brystningspaneler, og førstesalen har generelt brystningspaneler med konkave fyldingsspejle og forgyldninger samt feltinddelte vægge. Her er flere steder kakkelovne og ovnpilastre fra slutningen af 1800-tallet. Der er en teglstenskamin i stueetagens sydvestlige stue og fint forarbejdede stenkaminer i førstesalens sydvestlige stue og tårnværelse. Lofterne i stueetagen har fritliggende bjælker – i vestfløjens sal med store bladudskårne knægte – og i forhallen er krydshvælv fra starten af 1900-tallet. Første sal har stuklofter i gang og på værelser, og der er gyldenlædertapeter på væggene i stueetagens sydvestlige stue. Hertil kommer hovedindgangens udskårne dørparti fra starten af 1900-tallet og det ældre, udskårne overstykke til kaminen i stueetagens sydlige ende.

I hovedbygningen er kun østfløjens treløbstrappe fra før ombygningen i midten af 1800-tallet. Den har indstemte bræddetrin, stor, kvadratisk durchsicht og et værn af drejede balustre med bejdet håndliste, som ender i en enkel, svungen mægler over klodstrin. Mod østfløjens nordgavl forbindes etagerne af en smal spindeltrappe i

støbejern. Spindelen er kanneleret, og trappen har bejdset håndliste og runde jernbalustre. Spindeltrappen i det sydvestlige tårn har enkle betonsveller, mens hovedtrappen i det nordvestlige tårn har granitsveller samt nicher og vinduer i murværket. Her er overgangen til førstesalen markeret med en stenportal med bosser, beslagværk og bladornamentik.

Grev Knuths Hus fra 1689 indgår i den trefløjede tilbygning umiddelbart øst for hovedbygningen og er sammenbygget med dennes østlige fløj. Tilbygningen består foruden Grev Knuths Hus af to sidelænger i én etage, der rummer henholdsvis garager/vandværk og køkken/garager. De to sidefløje er ikke omfattet af fredningen og beskrives derfor ikke nærmere. Grev Knuths Hus, hvis øvre etage antageligt har fungeret som bolig for klosterets beboere, er i to etager og står i rød blankmur på en sokkel af granitkvadre. Heltaget er teglhængt med røde sten og har fire skorstenspiber i rygningen. Gavlene prydes af sandstenspinakler. Mod graven har længen i underetagen kun ét vindue med hvidmalet træværk, mens førstesalen har en stribe regelmæssigt anbragte, hvidmalede, firrammede vinduer. I tagfladen er tre gavlkviste med teglhængt heltag og enrammede, småtopsprossede vinduer. Længens gårdside har vinduer i begge etager: I stueetagen ældre, torammede vinduer med seks ruder i hver ramme og på førstesalen firerammede vinduer med henholdsvis fire og otte ruder. I gårdsidens tagflade ses en enkelt, midtstillet gavlkvist med træluge. Begge længens langsider er udstyret med murankre, og i længens nordlige gavl ses initialerne *ALK* og årstallet *1692* i smedejern. Længens nuværende udseende synes i de overordnede træk at stemme overens med ældre tegninger og stik af Gisselfeld helt tilbage fra 1772, dog er de tre gavlkviste på Grev Knuths Hus haveside opsat efter 1857, antageligt i forbindelse med Herholdts istandsættelse omkring 1870.

I det indre rummer Grev Knuths Hus en herskabsstald og i overetagen en række nyindrettede kontorer/rum omkring en delvist nedlagt sidekorridor. Stalden, der antageligt er indrettet af Herholdt omkring 1870, fylder det meste af stueetagen i hele længens bredde. Selve staldrummet har brostensbelagt gulv og staldinventar af lakeret egetræ. Stalden er fagdelt ved træ søjler, og hvert fag er opdelt i to båse, adskilt ved bræddeskillevægge, der afsluttes ved en dekorativ mægler med kugle. Båsenes bagvægge er beklædt med flødefarvede fliser, og der er konkave, ægformede ædetrug. På søjlerne ses ophæng til seletøj i støbejern. I hver ende af stalden er en adskilt føl-/hingstboks, der lukkes ved en gitterlåge. I staldens nordlige ende er der gennem en ældre dør med dekorativt overvindue adgang til trappen, der fører op til førstesalen.

Paradedrivhuset står i mur, jern og glas, og det er 43 meter langt, og det består mod syd af to gange ti fag samt herimellem en forhøjet

Grev Knuths Hus set fra øst.

midterdel i tolv fag – alt sammen over en muret sokkel. Drivhuset er opført som jernkonstruktion med glaspartier imellem, og indgangsdøren sidder i drivhusets midte. Mod nord er drivhuset grundmuret, ligesom gavlene er det. Drivhusets centrale del er dekoreret med palmetter og kronet af en lanterne.

Paradedrivhuset set fra syd.

BYGNINGSHISTORIE

Gisselfelds historie går tilbage til 1300-tallet, men den eksisterende hovedbygning påbegyndtes i 1547 af Peder Oxe, der byggede på den frem til sin død i 1575. I 1689 solgtes Gisselfeld til Adam L. Knuth, som fortsatte byggeriet på Gisselfeld. Umiddelbart efter erhvervelsen påbegyndte han således opførelsen af ny fløj sydøst for hovedbygningen på borgholmen, nemlig Grev Knuths Hus. 1692 opførtes på den østlige ende af borgholmen en domestikfløj, der nu fremtræder i nyere historicistisk skikkelse sammen med Borchs to økonomilænger. Samme Knuth planlagde at indrette Gisselfeld til kloster for adelens ugifte døtre, men dette blev først gennemført i 1755 under den senere ejer, Danneskiold-Samsø, hvis efterkommer i dag er overdirektør for – og bosat på – Gisselfeld Kloster. I 1799 blev Gisselfeld kalket hvidt.

De kunstfærdigt blændingsprydede gavlfelter er kun fragmentarisk bevaret fra opførelsestiden, idet en vidtrækkende fornyelse af murværket, herunder ombygning af de kamtakkede gavle, gennemførtes ved en restaurering fra 1869, der var under J.D. Herholdts ledelse. På dette tidspunkt lod man igen murværket fremstå i rød, blank mur. I årene 1911-15 gennemførte Martin Borch brede, fladbuede vinduesstik overalt i bygningen samt opførte de to trappetårne i gården, en spærremur mod haven og nye broer til borgholmen. Det indre blev ved begge restaureringer kraftigt ændret med flyttede eller nedlagte trapper samt korridorgange og rumforløb.

Til en herregård hørte i 1800-tallet almindeligvis et større haveanlæg, som indbefattede væksthuse med tilhørende driverier til fremdrivning af eksotiske blomster, frugt- og grøntsager til herskabshusholdningen samt blomster til udplantning i havens parterrebede. I 1876 fik J.D. Herholdt til opgave at tegne Paradedrivhuset eller Paradehuset, som det også kaldes, der i 1894 blev ombygget ved Hans J. Holm, hvor blandt andet nordmurens skorsten blev tilføjet.

Under Herholdts restaurering af hovedbygningen i 1869 formodes det, at man ved samme lejlighed nyindrettede Grev Knuths Hus med blandt andet en herskabsstald i stueetagen og tilføjede havesidens tre gavlkviste, som i alle fald ikke figurerer på tegningen af bygningen så sent som i 1847. Det formodes, at Herholdt på samme tidspunkt opførte de to tilstødende, lave fløje.

KILDER

Annie Christensen, *500 år i en dansk have*, Holme Olstrup 2004.

Annie Christensen, *Gisselfeld Haven – Parken*, Kbh. 1986.

Francis Beckett, *Renaissancen og Kunstens Historie i Danmark*, Kbh. 1897, side 55-57.

Gorm Benzon, *Gamle danske døre*, Odense 1979

Hanne Raabyemagle, *Vestsjællands Gennemgangen*, Planstyrelsen 1991.

Otto Andrup, *Danske Slotte og Herregårde*, bd. 4, Kbh. 1964.

Vil. Lorenzen, *Studier i dansk herregaardsarkitektur i 16. og 17. aarhundrede*, Kbh. 1921.

www.danskeherregaarde.dk

Aage Russell, *Danske Slotte og Herregårde*, København 1964

MILJØMÆSSIG VÆRDI

Den miljømæssige værdi knytter sig til beliggenheden midt i det frugtbare Midtsjællandske sølandskab, der har været reguleret eller kultiveret i århundreder og stadig rummer spor efter en af de største koncentrationer af hovedgårde i landet. Gisselfeld er derfor vigtig for forståelsen og opretholdelsen af dette hovedgårdslandskab.

Hertil kommer Gisselfelds karakteristiske røde, svære bygningsmasse, der står midt i parken og et bevidst formet og gennemreguleret landskab. Her har inddæmninger og brug af post og siel-systemet formet parklandskabet for at iscenesætte hovedbygningen og gøre det omkringliggende område til en del af herreborgens rekreative park. Landskabet er således bearbejdet kontinuerligt fra Peder Oxes tid til nutiden.

KULTURHISTORISK VÆRDI

Gisselfeld er en af de første af den gruppe herreborge, der blev opført af højadelige efter reformationen og Greven Fejde 1534-36 og illustrerer højadelens betydning under 1500-tallets højkonjunktur og

magtkamp med kongemagten inden enevældens etablering. Bygherren var i dette tilfælde rigshofmester Peder Oxe (1520-75).

Samtidig er Gisselfeld et centralt eksempel på skiftende historieopfattelser. Dels viser herreborgen stadig den oprindelige bygherres historieforståelse, ikke alene ved anetavlen, men også ved den tilbageskuende udformning af anlægget. Det gælder for eksempel placeringen på borgholmen og opførelsen med en vægtergang med skoldehuller og skydeskår, som forsvarsteknisk var forældet i 1500-tallet og derfor må opfattes som tegn eller symboler på ejerens betydning. Dels viser Gisselfeld gennem de omfattende restaureringer af J.D. Herholdt, M. Borch og H.J. Holm, hvordan Peder Oxes herreborg er blevet bygget ind i den nationale historiefortælling, og derfor også må opfattes som en vigtig del af det nationalromantiske Danmarksbillede. Det er i dette perspektiv, Paradedrivhuset skal ses, da det fortsætter traditionen for elegante orangerier fra Joseph Paxtons glas- og støbejernskonstruktioner med Chatsworth House og The Crystal Palace til Palmehuset i Københavns Botaniske Have.

I det ydre er der kulturhistorisk værdi ved hovedbygningens velbevarede fremtræden som en renæssancebygning med sidefløje alt sammen opført i rød blankmur. Dens opførelse i renæssancens overgangsperiode, hvor gotiske borgbyggerier blev erstattet af renæssancens slotte, kan aflæses ved, at Peder Oxe opførte Gisselfeld med voldgrav og vægtergang, men herudover holdt byggeriet som en elegant herregård med fine detaljer, vinduer og relativt set tynde mure. Hertil kommer alle murværkets detaljer og udsmykning med stentavlen over porten, mønstermuring med krydsudsmykning, skoldehuller, blændingsfelter og kamtakker samt urværk, stejle og ubrudte tagflader og alle skorstenspiberne.

I hovedbygningens indre knytter den kulturhistoriske værdi sig til grundplanen, som på trods af de større, gennemgribende ombygninger viser forskellige tiders idealer og behov afspejlet i rumfordelingen. Selvom Herholdts og Borchs ombygninger i henholdsvis 1800-tallets midte og starten af 1900-tallet har udvisket store dele af tidligere tiders indretning, har de i sig selv tilført bygningshistoriske lag. Der er således kulturhistorisk værdi ved alle interiørets bygningsdele og -detaljer, herunder gulve, døre med gerichter, hængsler og greb, vinduer med dertil hørende detaljer, de feltinddelte vægge, forgyldning, bevaret stuk fra slutningen af 1700-tallet og den historicistiske pendant fra starten af 1900-tallet. Hertil kommer samtlige paneler, ovnpilastre, kaminer og kakkellovne samt stueetagens gyldenlædertapeter, det udskårne overstykke til kaminen i stueetagens sydlige ende og hovedindgangens fint udskårne, historicistiske dørparti, der er en nytolkning af renæssancedøren (se f.eks. dørene fra herregården Katholm).

Sidstnævnte ser ud til at være fra 1600-tallet og stammer sandsynligvis fra en af de nærliggende kirker fra tiden, hvor godsejeren her havde patronatsretten til disse. Endelig er der kulturhistorisk værdi ved samtlige trapper samt underføringen under gårdspladsen.

— ARKITEKTONISK VÆRDI

Gisselfelds arkitektoniske værdi knytter sig til spændingen mellem bygningernes mange gotiske detaljer som for eksempel vægtergang, kamtakker, blændingsfelter og den renæssancepåvirkede, delvist gennemførte symmetri og historiebevidsthed, som tilsammen gør anlægget til et af hovedeksemplerne på gotisk renæssance i Danmark. Hertil kommer de omfattende restaureringer eller genfortolkninger gennemført af landets førende arkitekter i anden halvdel af 1800-tallet og i årene efter 1900, der har tilføjet nye lag af billedskabende fortællinger om godset som samfundsmodel. Med til disse billeder hører den landskabelige have og paradedrivhuset. Sidstnævnte har med sin på en gang funktionelle og spinkle konstruktion en elegant og velafbalanceret fremtræden.

I hovedbygningens indre relaterer den arkitektoniske værdi sig til de detaljerige interiører i særligt stueetagen og på første sal, hvis varierende udsmykning får hvert rum til at fremstå unikt. Dette gælder stuk, paneler, gyldenlædertapeter, udskaarne fyldingsdøre, udskaarne dørindfatninger, stenudskaaringer og kaminstykket i stueetagen. Stueetagens sydlige stue skiller sig ud, hvor udsmykningen af loft og vægge samt de dekorative detaljer spiller stemningsfuldt sammen til en historicistisk helhedsoplevelse. Hertil kommer førstesalens udsmykninger af stuk, paneler og døre, som blander ældre detaljer med 1900-tallets historicistiske for at give en nøje afstemt, repræsentativ oplevelse. Gisselfelds indre er bundet fint sammen ved værelsernes dimensioner og gangene. Der er samtidig en naturlig sammenhæng mellem rummene i førstesalens vestfløj, da dørene her er placeret enfilade, så de skaber et imponerende kig på langs af bygningen. Endvidere er der arkitektonisk værdi ved den store loftshøjde, der sammen med de store vinduer gør, at stuerne fremtræder lyse. Dette forstærkes af vinduernes skrå lysninger, som tillader en stor lysmængde at trænge ind i rummene. Endelig kommer hovedtrappen, der med sine fine dimensioner snor sig om den elegant udformede spindel, ligesom de sekundære trapper, som hver på deres måde, fint skaber sammenhæng mellem etagerne. Gisselfelds hovedbygning har således en generelt helstøbt rumlig oplevelse, som i den nuværende udformning skyldes de historicistiske fortolkninger af rumforløb, forbindelser mellem fløje og etager samt interiører.

— BÆRENDE FREDNINGSVÆRDIER

I den trefløjede hovedbygningens ydre knytter de bærende fredningsværdier sig til bygningen som en herreborg i gotisk renæssance med alt bevaret mur- og tagværk. Hertil kommer de historicistiske restaureringer af bygningerne, herunder de oprindelige og rekonstruerede detaljer, som eksempelvis vinduer, døre, dørindfatninger, trappetårne, portrummets krydshvælv, de stort set ubrudte tagflader, kamtakker og skorstenspiber. Endelig kommer den traditionelle materialeholdning.

I hovedbygningens indre knytter de bærende fredningsværdier sig til de bevarede dele af den oprindelige planløsning og de historicistiske ombygninger med gange, værelser, stuer, trapper og underføring under gårdspladsen. Hertil kommer hovedbygningens oprindelige og senere tilkomne bygningsdele og -detaljer, herunder flise-, parket- og brædegulve, pudsede og feltinddelte vægge, gyldenlædertapeter, pudsede lofter med stukatur samt trælofter med synlige bjælkelag. Endvidere kommer alle ovne, kaminer, paneler, døre, dørindfatninger, gerichter og trapper med alle dertil hørende detaljer, hvor særligt hovedtrappens svellespindel og østfløjens ældre treløbstrappe samt støbejernsspindeltrappen skal fremhæves. Endelig knytter de bærende fredningsværdier sig til samtlige træskæringsarbejder og sandstensarbejder samt den traditionelle materialeholdning.

I Grev Knuths Hus ydre knytter de bærende fredningsværdier sig både til bygningen fra 1689 og til de historicistiske restaureringer af bygningen med alle bygningsdele og -detaljer. Hertil kommer den traditionelle materialeholdning.

I sidefløjens indre knytter de bærende fredningsværdier sig til de bevarede dele af den oprindelige planløsning samt til ombygningen til stald omkring 1870. Hertil kommer bygningsdele og -detaljer som plankegulve, paneler og døre samt den traditionelle materialeholdning.

I Paradedrivhusets ydre knytter de bærende fredningsværdier sig både til bygningen fra omkring 1870 og til Holms restaurering af bygningen med alle bygningsdele og -detaljer. Hertil kommer den traditionelle materialeholdning.

I drivhusets indre knytter de bærende fredningsværdier sig til planløsningen, opvarmningssystemet og den traditionelle materialeholdning.

— ANBEFALINGER

Ingen angivet.